

Editura EUROPRESS GROUP
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@europressgroup.ro
www.europressgroup.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Издательский дом «ВЕСЕ»

© EUROPRESS GROUP, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NIZOVSKI, A. I.

100 mari enigme ale lumii / A. I. Nizovski, N. N. Nepomniașci; trad.: Adriana Liciu; ed.: Aura Christi & Andrei Potlog. - București: EuroPress Group, 2009
ISBN 978-973-1727-65-3

I. Liciu, Adriana (trad.)

II. Christi, Aura (ed.)

III. Potlog, Andrei (ed.)

904(100)

001.94

Printed in ROMANIA

MARI ENIGME ALE LUMII

ANDREI NIZOVSKI
NIKOLAI NEPOMNIAȘCI

Traducere de ADRIANA LICIU

 EUROPRESS

CUPRINS

I. Enigme ale pământului și ale Universului / 5

- Marea enigmă a „Marii explozii” / 5
- „Găurile negre”, aproape de noi? / 10
- Ce povestesc tăblițele de argilă / 14
- În căutarea elitei / 19
- Tainele lunii / 23
- Campo-del-cielo și taina lui / 27
- Continente dezmembrate și scufundate / 31
- Originea vieții: întâmplare oarbă sau act rațional? / 35
- Creierul și universul / 40
- Maimuța sau Adam? (În căutarea strămoșului) / 46
- Străbuna omenirii? / 52
- Taine care vin din adâncul pământului / 56
- Pieirea gigantilor / 63
- Potopul lumii / 67
- Arca de pe muntele Ararat / 71
- Incidentul Roswell / 77
- „Nave cerești”: Fenomenul ozn / 88
- Explozia de la Tunguska / 93
- Desenele din pustiu / 98
- Miturile dogonilor / 103
- Lumile paralele / 107
- Bezna înfricoșătoare / 111

II. Enigme ale naturii și ale omului / 114

- „Triunghiul diavolului” / 114
- Taina omului zăpezilor / 121
- Sirrushul de pe poarta zeiței / 128
- Tainele celui de-al patrulea pol / 136
- Ființe marine necunoscute / 140
- Monstrul marin numit Nessie / 149
- Sirene și inorogi / 156

Micul popor / 165

Batman / 169

Adevăruri și mituri despre vampiri / 175

Vârcolacii – legendă și realitate / 183

Homo ferus (Fenomenul „Mowgli”) / 189

Cine sunt healerii filipinezi? / 196

Zombii, morți ambulanți / 210

Viața după viață / 220

Omul-pește / 224

Oamenii verzi sau taina pământului Sfântului Martin / 230

Agresorii invizibili / 233

Omul invizibil: visul devine realitate? / 237

Oamenii electrici / 240

Victimele pirochineziei / 243

Omul-radar din Port-Louis / 248

„Matrix”: realitate sau iluzie? / 251

Poltergeist / 255

Teleportarea / 259

Telepatia / 263

Oameni care pot pluti în aer / 266

Stigmatetele – semn al patimilor lui Hristos / 271

III. Enigmele istoriei / 275

Taina chivotului legii / 275

Atlantida, insula dispărută pentru totdeauna / 280

Misterul megalitilor / 287

Coloșii de piatră ai Egiptului / 294

„Blestemul faraonilor” sau întâmplare fatală? / 298

Nefertiti a fost... bărbat? / 304

Despre misterul guanșilor / 308

Pietrele din Ica / 311

Taina craniilor de cristal / 317

Sferele de piatră din La Selva / 321

Misterioasele capete ale „oamenilor de cauciuc” / 325

„Crucile vorbitoare” ale mayașilor / 329

Predecesorii lui Columb / 331

În căutarea lui El Dorado / 341

Urmașii oștenilor lui Alexandru? / 347

Giulgiul torinez: a cincea evanghelie / 351

Mormântul Sfântului Petru / 360

Taina ordinului templierilor / 368

În căutarea Sfântului Graal / 377

Taina abației San-Galgano / 382

Robin Hood: mit sau realitate? / 385

A doua viață a Jeannei d'Arc / 389

Enigma imaginii Fecioarei Maria din Guadelupe / 398

În căutarea „Olandezului zburător” / 416

Legenda doctorului Faust / 420

Pe urmele idolului de aur / 424

Preot răspopit sau fiul țarului? / 427

Cine a fost, de fapt, Cyrano de Bergerac? / 438

Masca de fier / 443

Cine l-a ucis pe Carol al XII-lea? / 449

Soarta „Prințeselor Tarakanov” / 455

Recviemul neterminat. A fost otrăvit Mozart? / 467

Sihastrul misterios / 473

Taina lui Kaspar Hauser / 483

A fost Napoleon otrăvit? / 494

Taina oglinzii negre / 498

Jack Spintecătorul: O investigație care nu s-a încheiat / 502

Atentatul de la Sarajevo / 508

Scufundarea navei de linie „Împărăteasa Maria” / 516

„Anastasia” / 522

Tragedia vasului *Titanic* / 534

Asasinarea lui Kirov / 541

Ultimul zbor al lui Valeri Cikalov / 549

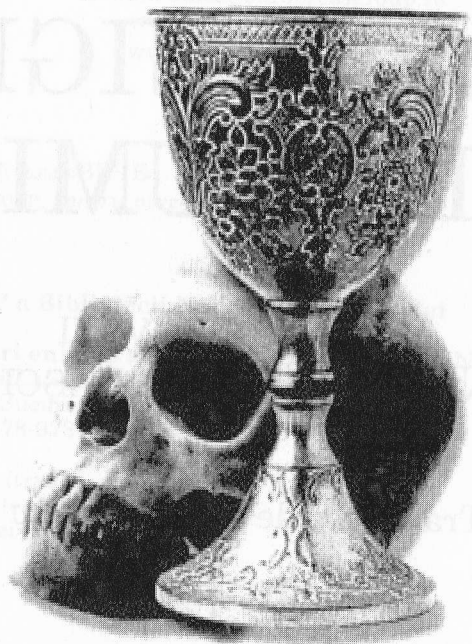
Disparația camerei de chihlimbar / 557

Recviem pentru nava de linie *Novorossiisk* / 564Blestemul diamantului *Hope* / 572*Thresher* piere în abis / 579

Cine a tras în John Kennedy? / 589

Taina morții lui Gagarin / 596

Mesajul de la Fatima / 600

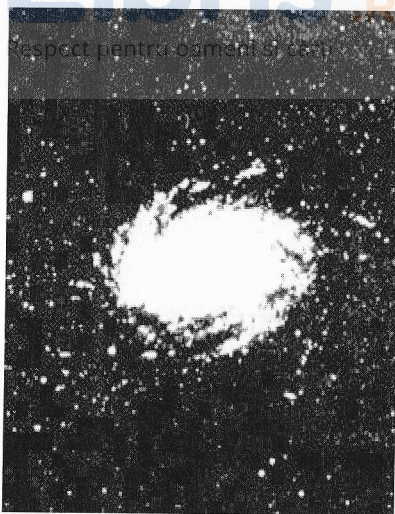
I. ENIGME ALE PĂMÂNTULUI ȘI ALE UNIVERSULUI

MAREA ENIGMĂ A „MARII EXPLOZII”

Priveliștea unui cer înstelat este o încântare pentru orice om al cărui suflet nu a început să lăncezească sau nu s-a uscat de tot. Adâncul tainic al Eternității se deschide în fața privirii uimite a omului, făcându-l să mediteze la origini, să se întrebe de unde a început totul...

Dacă, din curiozitate, vom lua în mână o carte sau un manual de știință popularizată, vom găsi negreșit acolo una dintre versiunile teoriei originii Universului – așa-numita teorie a „marii explozii”. Această teorie poate fi expusă succint în felul următor: inițial, întreaga materie a fost concentrată într-un „punct” care avea o temperatură extrem de mare, iar apoi, acest „punct” a explodat cu o putere formidabilă. Ca urmare a exploziei, din norul fierbinte de particule elementare, care s-a împrăștiat în toate direcțiile, s-au format treptat atomii, materia, planetele, astrii, galaxiile și, în sfârșit, viața. Extinderea Universului continuă și nu se știe cât va mai dura: poate, la un moment dat, își va atinge limitele.

Există și o altă teorie a originii Universului. Potrivit ei, apariția Universului, a lumii, a vieții și a omului se datorează unui act rațional, înfăptuit de un Dumnezeu atotputernic, atoatecreator și atoatepănitor, a cărui natură nu este accesibilă rațiunii umane. Materialiștii „duri” înclină, în general, să ia în derâdere această teorie, dar cum o jumătate

Până acum, enigma originii Universului nu a fost dezlegată

din omenire crede, într-o formă sau alta, în ea, nu avem dreptul să o ignorăm.

Explicând originea Universului și a omului de pe poziții mecanice, tratând Universul ca pe un produs al materiei, a cărei dezvoltare este supusă legilor obiective ale naturii, adepții raționalismului neagă, de regulă, factorii nefizici, mai ales când este vorba despre existența unei Rațiuni universale, ca pe ceva „neștiințific”, științific fiind în concepția lor numai ceea ce poate fi exprimat cu ajutorul formulelor matematice.

Una dintre cele mai mari probleme care se ridică în fața adepților teoriei „marii explozii” constă tocmai în faptul că nici unul dintre scenariile avansate de ei nu poate fi descris matematic sau fizic. Conform teoriilor de bază ale „marii explozii”, starea inițială a Universului a fost un punct de dimensiuni infinit de mici, cu o densitate infinit de mare și cu o temperatură infinit de înaltă. O asemenea stare iese însă din limitele logicii matematice și nu se pretează la o descriere formală. Așa încât despre starea inițială a Universului nu se poate spune în realitate nimic, iar calculele nu sunt de nici un folos. De aceea, această stare a fost numită în mediul științific „fenomen”.

Întrucât până acum nu s-a depășit această barieră, în cărțile de știință popularizată tema „fenomenului” este, de obicei, omisă, iar în publicațiile și lucrările de specialitate, ai căror autori încearcă să facă față cumva acestei probleme matematice, despre „fenomen” se vorbește ca despre un lucru inacceptabil din punct de vedere științific. Steven Howking, profesor de matematică la Universitatea Cambridge, și J.F.P. Ellis, profesor de matematică la Universitatea din Capetown, afirmă în lucrarea lor *Lunga scală a structurii spațiu-timp*: „Rezultatele obținute de noi confirmă

concepția că Universul a apărut în urmă cu un număr finit de ani. Punctul de plecare al teoriei apariției Universului – așa-numitul «fenomen» – se află însă în afara legilor cunoscute ale fizicii.” În acest caz, în numele fundamentării științifice a „fenomenului”, piatră unghiulară a teoriei „marii explozii”, trebuie admisă posibilitatea aplicării unor metode de cercetare care ies din cadrul fizicii actuale, adică metode neștiințifice.

Așa încât „fenomenul”, ca orice alt punct de plecare al „originii Universului” care include ceva imposibil de descris prin categoriile științifice, rămâne o problemă deschisă. Apare însă următoarea întrebare: de unde a apărut „fenomenul” însuși? Căci problema „fenomenului” reprezintă doar o parte a unei probleme cu mult mai vaste, problema sursei stării inițiale a Universului. Cu alte cuvinte, dacă la început Universul a fost concentrat într-un punct, ce a determinat această stare? Și chiar dacă respingem „fenomenul” generator de dificultăți teoretice, întrebarea rămâne: cum s-a format Universul?

În încercările de a depăși această dificultate, unii savanți propun așa-numita teorie a „Universului pulsatoriu”. Potrivit opiniei lor, Universul este infinit și, rând pe rând, ba se comprimă într-un punct, ba se dilată până la anumite limite. Un astfel de Univers nu are nici început, nici sfârșit, există numai un ciclu de comprimare și un ciclu de extindere. Autorii acestei ipoteze susțin că Universul a existat dintotdeauna, excluzând astfel total problema „începutului lumii”.

Ei nu merg însă chiar până la capăt. Problema este că până acum nimeni nu a prezentat o explicație satisfăcătoare a mecanismului pulsației. De ce se produce pulsația Universului? Care sunt cauzele care o provoacă? În lucrarea *Primele trei minute*, fizicianul Steven Weinberg spune că, odată cu fiecare pulsație, este inevitabilă creșterea în Univers a mărimii raportului dintre cantitatea de fotoni și cantitatea de nucleoni, ceea ce duce la stingerea unor noi pulsații. Weinberg trage concluzia că, în felul acesta, numărul de cicluri ale pulsației Universului este finit, deci, la un moment dat, ele trebuie să înceteze. Prin urmare, „Universul pulsatoriu” are sfârșit, ceea ce înseamnă că are și un început...

Și ne blocăm iarăși în problema începutului.

La toate acestea se mai adaugă, ca să ne mai dea de furcă, și teoria generală a relativității a lui Einstein. Principala problemă a acestei teorii este faptul că ea nu privește timpul așa cum știm noi. Teoria einsteiniană unește spațiul și timpul într-un continuum spațiu-timp cvadridimensional. Pentru Einstein este imposibil să descrii un obiect ca ocupând un anume loc într-un anume timp. Descrierea relativistă a unui obiect prezintă poziția lui în spațiu și timp ca pe un întreg care se întinde de la începutul până la sfârșitul existenței obiectului. Omul, de exemplu, ar fi reprezentat ca un întreg pe tot parcursul dezvoltării sale de la embrion la cadavru. Asemenea construcții poartă denumirea de „viermi spațial-temporali”.

Dar dacă suntem „viermi spațial-temporali”, devenim numai o formă ordinară a materiei. Nu este luat în considerație faptul că omul este o ființă rațională. Definind omul ca „vierme”, teoria relativității ignoră percepția noastră individuală asupra trecutului, prezentului și viitorului, în schimb analizează o serie de situații de sine-stătătoare, unite printr-o existență spațial-temporală. De fapt, noi știm că existăm numai azi, în timp ce trecutul există numai în memoria noastră, iar viitorul – în imaginația noastră. Ceea ce înseamnă că toate concepțiile despre „începutul Universului”, construite pe baza teoriei relativității, nu țin seama de perceperea timpului de către conștiința umană. De altfel, chiar timpul este deocamdată prea puțin studiat.

Analizând concepțiile alternative, nemecaniciste ale apariției universului, John Gribbin subliniază în cartea *Zei albi* că, în ultimii ani, are loc „avântul în serie al imaginației unor gânditori pe care astăzi nu-i mai numim deja nici proroci, nici clarvăzători”. Un asemenea avânt creator a elaborat concepția „găurilor albe” sau quasarelor, care în fluxul de materie primară „scuipă” din ei întregi galaxii. O altă ipoteză dezbătută în cosmologie este ideea așa-numitelor tuneluri spațial-temporale sau a „canalelor cosmice”. Această idee a fost exprimată pentru prima dată de fizicianul John Wiler în lucrarea *Geometrodinamica*, în care cercetătorul a formulat posibilitatea unor călătorii intergalactice extrem de rapide, supraspațiale, care ar dura, cu viteza luminii,

milioane de ani. Unele variante ale concepției „canalelor supraspațiale” examinează posibilitatea deplasării cu ajutorul lor în trecut și în viitor, precum și în alte universuri și dimensiuni.

După cum vedem, teoria „marii explozii” este supusă unor atacuri din toate părțile, ceea ce provoacă o îndreptățită nemulțumire oamenilor de știință situați pe poziții ortodoxe. În același timp, în publicațiile științifice întâlnim tot mai frecvent o recunoaștere directă sau indirectă a existenței unor forțe supranaturale, care scapă științei. Crește numărul savanților, inclusiv în rândul matematicienilor și fizicienilor teoreticieni, convinși de existența unui Dumnezeu sau a unei Rațiuni superioare. Printre aceștia se numără, de pildă, George Wald și William Mackey, laureați ai premiului Nobel.

Renumitul savant sovietic O.V. Tupițan, fizician și matematician, doctor în științe, a fost primul din țara sa care a îndrăznit să demonstreze matematic că Universul, și odată cu el și omul, este creat de o rațiune incomensurabil mai puternică decât a noastră, adică de Dumnezeu.

Nu se poate contesta – scrie în *Caietele* sale O.V. Tupițan – că viața, inclusiv cea rațională, este întotdeauna un proces strict ordonat. La baza vieții stă ordinea, un sistem de legi conform cărora se mișcă materia. Moartea este, dimpotrivă, dezordine, haos și, prin urmare, distrugere a materiei. Fără o acțiune din afară, o acțiune rațională și orientată, nu este posibilă nici un fel de ordine, începe instantaneu procesul de distrugere care este moartea. Fără înțelegerea acestui lucru, deci fără recunoașterea ideii de Dumnezeu, știința nu va putea descoperi niciodată cauza primară a Universului, apărut din arhematerie în urma unor procese strict ordonate sau, cum le numește fizica, legi fundamentale, adică legi de bază și imuabile, fără de care existența lumii ar fi imposibilă.

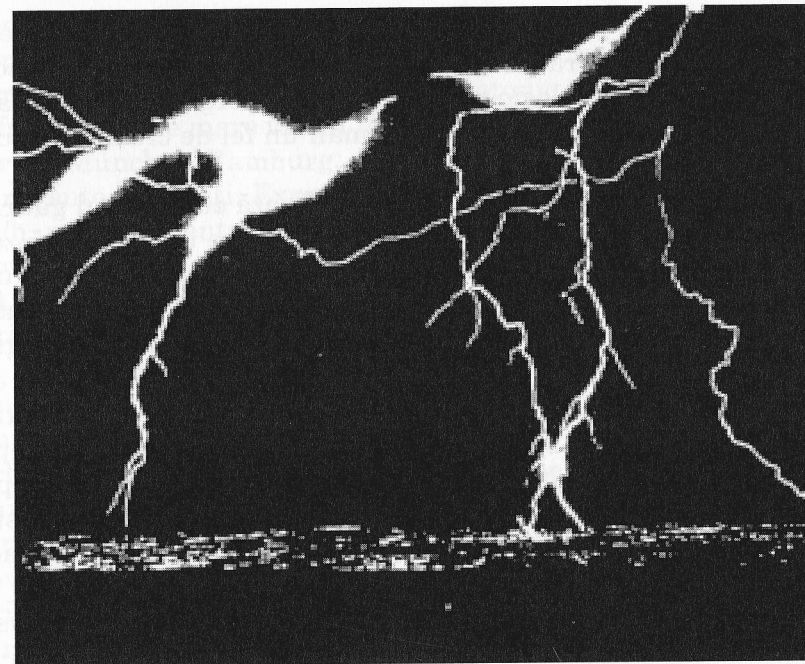
Cu toate acestea, omului contemporan, educat cu precădere în spiritul ateismului, îi este foarte greu să-l cuprindă pe Dumnezeu în sistemul viziunii sale asupra lumii, din cauza unei intuiții nedezvoltate, precum și pentru că este total lipsit de noțiunea de Dumnezeu. Și atunci, tot ce îi rămâne de făcut este să creadă în „marea explozie”...

„GĂURILE NEGRE”, APROAPE DE NOI?

Ce știu cei mai mulți dintre noi despre așa-numitele „găuri negre”? Aceste obiecte misterioase se formează ca urmare a exploziei unor stele foarte, foarte noi, rezultatul fiind comprimarea acestora până la supramase de o densitate colosală, invizibile pentru ochi, care deformează spațiul și timpul, și care atrag și absorb fiecare rază de lumină și fiecare particulă de materie. În ciuda faptului că sunt prezente în tot Universul, nouă ni se pare că aceste „devoratoare de lumină” sunt infinit de depărtate de noi și că sunt absolut inofensive pentru viața de pe planeta Pământ. Există însă niște fenomene legate de găurile negre care ne amenință foarte serios viața de zi cu zi...

În anul 1971, academicianul sovietic Iakov Zeldovici a menționat pentru prima dată existența în natură a unor găuri negre minuscule, pe care le-a numit „otoni” (după inițialele rusești ale „teoriei generale a relativității”). Experimentele de laborator efectuate de un grup de fizicieni englezi de la Universitatea Saint Andrews au arătat că otonul reprezintă o particulă de dimensiunile nucleului unui atom, dar a cărui masă este de patruzeci de ori mai mare decât cea a atomului. Se presupune că energia pe care o are un oton depășește puterea unei electrocentrale nucleare, iar explozia unei ipotetice bombe otonice ar depăși de un milion de ori rezultatul exploziei unei încărcături atomice obișnuite.

Otonii sunt prezenți în natură la fel ca orice alte microparticule, ei există și în cosmos, și în adâncurile pământului. În urma proiecțiilor otonice, pe suprafața planetei noastre apar fulgere puternice și raze de mare energie, de tip laser, care distrug

Găurile negre sunt purtătoare ale unei încărcări cu o enormă forță distructivă

oameni, mijloace de transport și provoacă cataclisme (cutremure, erupții vulcanice, tornade și inundații).

Minusculele găuri negre constituie și cauza cea mai probabilă a funestului fenomen cunoscut sub numele de autoaprindere instantanee a oamenilor (pirokinezia). Se cunoaște un mare număr de cazuri în care corpurile unor oameni vii s-au transformat, din cauze absolut necunoscute, în cenușă, în timp ce persoane care se găseau la câțiva centimetri de ei, precum și materiale care se aprind ușor (hârtie, lemn, textile) au rămas intacte. Pe întreaga planetă se înregistrează anual cincisprezece-douăzeci de cazuri de asemenea autoaprinderi spontane. Pentru explicarea acestui fenomen au fost invocate cele mai diverse cauze metafizice – de la „sinuciderea psihică” până la perturbarea sistemului de termoreglare al corpului. În realitate însă, autoaprinderea poate fi provocată de otoni care apar din

cosmos sau din adâncurile pământului și care, ciocnindu-se de un corp uman, intră în interacțiune cu otonii care se găsesc în el. Se produce o explozie termică a cărei energie nu se degajă, ci este absorbită, creând în corpul uman un fel de crematoriu cu o temperatură de ardere uriașă.

Și încă o enigmă care poate fi explicată cu ajutorul găurilor negre: pretutindeni pe Pământ, pe mare și pe uscat, există zone anormale, cunoscute ca zone ale morții. Printre ele, cunoscutul Triunghi al Bermudelor, Platoul groazei din California, Valea morții verzi din provincia chineză Sichuan și Muntele morților din Uralii nordici. În aceste locuri funeste au murit sau au dispărut fără urmă oameni, s-au defectat aparate, au luat-o razna busolele, au apărut străluciri inexplicabile, obiectele s-au deplasat dintr-un loc în altul, iar timpul și-a încetinit mersul. Se presupune că toate aceste acțiuni nefaste ale zonelor morții sunt provocate de raze energetice geopatogene, generate de interacțiunea otonilor în adâncurile pământului.

În seria de avarii tehnologice din ultimii ani au fost observate fenomene care întăresc ipoteza interacțiunii găurilor negre otonice. Martorii oculari afirmă că înaintea exploziei de la centrala atomoelectrică de la Cernobâl, din 26 aprilie 1986, deasupra celui de-al patrulea bloc energetic a fost observată o strălucire ciudată, iar după explozie s-a auzit un vuiet subteran și s-a simțit un cutremur. Cu o clipă înaintea catastrofei avionului transatlantic de linie Boeing-747, care s-a produs în noaptea de 17 iulie 1997 la Long Island, martorii au observat cum se întindea spre avion o dâră strălucitoare, asemănătoare urmei lăsate de motorul cu reacție al unei rachete de luptă. Altă dată, camerele video au surprins momentul în care un oton a lovit un avion de vânătoare invizibil Stels, în timpul show-ului aviatic de la Baltimore (statul Maryland) din 14 septembrie 1997. Și această ciocnire s-a soldat cu o catastrofă. Pe înregistrarea video se văd perfect dâra luminoasă (jetul de plasmă care se formează odată cu deplasarea otonului), ciocnirea cu corpul avionului (momentul șocului) și catastrofa propriu-zisă. După același scenariu s-a desfășurat și o altă catastrofă aviatică, produsă în Ucraina, la 27

iulie 2002, la show-ul aviatic de la Liov, când un avion de vânătoare Su-27 s-a prăbușit direct peste spectatori, omorând optzeci și trei de persoane. Tot un „proiectil” otonic a provocat și catastrofa trenului de mare viteză ICE, care a avut loc la 3 iunie 1998, pe ruta München-Hamburg, și care s-a soldat cu o sută de morți și trei sute de răniți. Expresul, care se deplasa cu viteza de 220 km/h, normală pentru ultima porțiune a traseului, se apropia de o estacadă de șosea. Primele trei vagoane au trecut cu bine peste pod, dar cel de-al patrulea a fost aruncat brusc de pe șine cu o forță nemaivăzută și s-a înfipt în pilonii estacadei.

În bestsellerul *Ultimul nostru ceas*, renumitul astronom britanic Martin Rees, de la Universitatea Cambridge, își exprimă temerea că o continuare a experimentelor pentru accelerarea particulelor energetice la Laboratorul Național Brookhaven pot cauza apariția unei găuri negre care să înghită întreaga noastră planetă. El afirmă chiar că acceleratoare și mai puternice pot provoca formarea unor microparticule ultraconcentrate – quarcuri, a căror acțiune poate aduce o mare parte din Univers în starea de haos primar.

CE POVESTESC TĂBLIȚELE DE ARGILĂ

Cu șase mii de ani în urmă, pe țărmul Golfului Persic a existat civilizația sumerienilor, care a lăsat în urma ei o mulțime de tăblițe de argilă, acoperite cu scrieri cuneiforme. Aceste tăblițe au făcut să ajungă până la noi mituri, cronici istorice, coduri de legi, documente economice, scrisori personale. Arheologii au găsit biblioteci întregi de tăblițe de argilă în ruinele orașului Ninive, capitala Asiriei, precum și într-un alt mare oraș vechi din Mesopotamia – Nippur. Dar, în ciuda numărului aparent mare de informații, istoria civilizației sumeriene păstrează multe taine. Iar una dintre ele este legată de textele tăblițelor de argilă...

Judecând după textele descifrate, vechii sumerieni erau în posesia unor date foarte amănunțite despre Univers, aștri și planete, a unor vaste cunoștințe de astronomie, matematică, medicină, metalurgie, agricultură. Acum șase mii de ani, ei știau că Pământul se învâртеște în jurul Soarelui. Astronomii lor au fost cei care au împărțit cerul în cele douăsprezece semne ale zodiacului. Ei cunoșteau toate planetele sistemului solar și istoria apariției lor. Să mai adăugăm și că, spre exemplu, planeta Uranus a fost descoperită oficial în anul 1781, iar Pluton abia în 1930!

După cum spun tăblițele de argilă, cu patru miliarde de ani în urmă, în sistemul nostru solar a năvălit un venetic din adâncurile cosmosului – Nibiru, un corp ceresc rătăcitor de dimensiunile Pământului. Potrivit calculelor făcute de specialiștii de la NASA pe baza datelor tăblițelor de argilă, acest corp ceresc se deplasa cu o viteză de aproximativ 65000 de kilometri pe oră. În acest timp, în jurul Soarelui (Apsu) se roteau Mercur (Mummu), Venus (Lahamu), Marte (Lahmu), planeta Tiamat cu satelitul

Text cuneiform sumerian pe o tăbliță de argilă

său Luna, Jupiter (Kișar), Saturn (Anșar), Uranus (Anu), Neptun (Ea) și Pluton (Gaga). Toate aceste planete se deplasau pe orbite circumsolare în sens invers mișcării acelor de ceasornic. Când misteriosul Nibiru a pătruns în limitele sistemului solar, el a intrat în câmpul gravitațional al Soarelui și, captat de el, s-a plasat pe o orbită instabilă, rotindu-se în sensul de mișcare al acelor de ceasornic și supunându-se acțiunii câmpurilor gravitaționale ale altor planete. În același timp, sub acțiunea câmpului gravitațional al lui Nibiru, pe planetele apropiate de el ale sistemului solar au început să aibă loc cataclisme. Cel mai mult a avut de suferit Tiamat, unde au început să se producă puternice procese tectonice care au dus la ruperea planetei în două părți. Una dintre ele, împreună cu satelitul lui Tiamat, Luna, a fost aruncată pe o altă orbită și și-a continuat viața sub numele de Pământ. Cealaltă parte s-a rupt în bucăți și a format un cordon de asteroizi între Marte și Jupiter.